

[Knud Østergaard.]

forlig med? Jeg synes, at det indlæg, hr. Kaj Andresen kom med, tyder på, at han har fået snue, og det samme mener jeg har hr. Axel Ivan Pedersen og hr. Niels Mørk. Og vi spørger: plager de røde hunde hr. J. O. Krag, og er det kun hr. Helge Nielsen, hr. Kampmann og hr. Ivar Nørgaard, der er oven senge? Det er det, vi spørger om, og jeg tror, selv om jeg ikke mener at være synsk, at det også er det, den højtærede boligminister spørger om.

Ministeren fremsætter tre lovforslag, som er til første behandling i dag, og disse forslag, bemærkningerne til dem og ministerens fremsættelse bekræfter til fulde det billede, som jeg tror ikke blot mit eget parti, men hele dette høje ting har af ham. Han er en loyal mand, han er en venlig mand, og han er en modig mand. Han har fået råd, mange råd, to gange fra det økonomiske råds formandskab, fra byggerapportens forfattere, fra Kurt Hansen-udvalget og fra realkreditkommissionen og nu sidst fra arbejdsgruppen, der har beskæftiget sig med det almennyttige boligbyggeris selvfinansiering. Ministeren har vejret og sorteret. Han kan ikke følge alle råd. Han ved, at boligforliget ikke uden supplement og fornyelse kan bringe os frem til forligets mål. Den nuværende situation er ikke holdbar. Den er ungdomsfjendsk, den er vendt mod de boligsøgende, men loyaliteten over for forligspartnerne skal holdes. Derfor ingen generelle stigninger for lejeboligen og ingen generelle forhøjelser af parcelhusenes lejeværdi. Derfor forslagene om forhøjelse ved genudlejning, som i egentlig forstand er en håndsrækning til ungdommen. Det er samtidig en appel stort set til dem, der er gunstigt stillet, til dem, som fremmes, eller som på grund af økonomisk formåen ønsker at vokse ud af én bolig og søge til en bedre, om at betale en større del end tidligere af det, som boligen virkelig er værd. I både den sociale og den private sektor skal merprovenuet for størsteparten gå til billiggørelse af nybyggeriet.

Ministeren er et venligt menneske. Tålmodigt har han ventet på resultaterne af forhandlingerne mellem grundejernes og lejernes landsorganisationer. Han har givet dem ro til at tale, ro til at drøfte problemerne; men lytter man til de udtalelser, der er fremsat fra begge sider, synes det, som om man har anvendt flere kræfter til at forme prote-

ster end til at udforme konstruktive forslag, som kunne resultere i enighed. Alligevel kører indstillingen om forståelse roligt videre og kan vel bedst gengives ved at citere sætningen i fremsættelsen, hvor det hedder,

„at regeringen er rede til at forhandle om de forslag, som her fremsættes. De er ikke ultimative. Regeringen vil være lydhør over for andre tanker, som kan bidrage til en løsning af boligproblemerne under respekt for den økonomiske nødvendighed, som vi er stillet over for i vort samfund.“

Det konservative folkeparti kan også tiltræde lovforslaget om en forbedring af boligsikringsloven. Vi er tilfredse med, at det for de lavere indkomstgrupper i højere grad end tidligere tilgodeser husstande uden børn, ligesom vi godtager, at man har lempet aftrappingsreglerne.

Når vi står bag ændringerne for så vidt angår ejerlejligheder, er det ud fra følgende beavæggrunde:

For det første: vi lægger så megen vægt på ejerlejlighedstanken, at vi vil forhindre, at enkelte hårdkogte spekulanter ødelægger hele ideen bag loven om ejerlejligheder.

For det andet: vi er meget tilfredse med de ændrede beskatningsforhold, idet vi har forstået, at finansministeren vil fremsætte forslag om, at lejeværdien ansættes til 4 pct. af vurderingen.

For det tredje: vi mener, at ændringerne, ikke mindst de skattemæssige, vil være en inspiration til nybyggeri, som er noget meget væsentligt både for de boligsøgende, for håndværkets folk og for alle, der søger mod et mættet marked.

Jeg skal ikke komme med mange bemærkninger om de andre mindre ting, som er indeholdt i lovkomplekset. Vi tiltræder den foreslåede omlægning af tilsynet med de almennyttige boligselskaber og ligeledes reguleringerne af indkomstgrænserne i boligbyggeriloven. Begge dele er en følge af en naturlig udvikling.

Derimod vil jeg gerne vende tilbage til det, jeg tidligere har nævnt om mod hos boligministeren, for ingen kan da være i tvivl om, at han har mod. Intet havde været lettere end at lade fem og syv være lige, intet nemmere end blot at henholde sig til boligforliget og så videregive ansvaret for den skæve udvikling til den boligminister, der var forligets fader.